

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.428 van 16 april 2003
in de zaak A.123.831/XIV-10.808.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. BEERNAERT,
 kantoor houdende te 8800 ROESELARE,
 Hugo Verrieststraat 39

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 8 januari 1980 en van Iraanse nationaliteit, op 12 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 2 april 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat J. BEERNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de toedracht van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 5 februari 2002 en verklaart zich vluchteling op 19 april 2002.

1.2. Op 23 april 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 juni 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Ahwaz. U zou ongehuwd zijn en in de drukkerij van uw vader hebben gewerkt. U zou actief sympathisant zijn van “Hezb-e Kargar”. Uw vader zou binnen deze partij één van verantwoordelijken zijn. In de drukkerij zouden pamfletten zijn gedrukt en u zou die hebben helpen verspreiden, onder andere in twee overheidsziekenhuizen. Vanaf 1377 (Perzische kalender, k.o.m. 1998-99 Gregoriaanse kalender) zou de Bassidj hebben ontdekt dat u en uw vader politieke activiteiten hadden. Ze zouden meermaals zijn langsgesproken in de drukkerij, maar nooit iets hebben gevonden. In november 2000 zouden voor u en uw vader meerdere convocaties van de revolutionaire rechtbank zijn toegekomen waarop u noch uw vader zouden zijn ingegaan. Op 9 januari 2001 zouden agenten van de ordedienst van de revolutionaire rechtbank de drukkerij zijn binnengevallen. U zou er in geslaagd zijn te vluchten met een zak met pamfletten en ander materiaal. Uw vader zou zijn gearresteerd. Ook uw broer zou thuis zijn opgepakt. U zou naar Urumiyeh zijn gegaan en Iran hebben verlaten op 13 januari 2001. Op 29 januari 2001 zou u

in België zijn aangekomen. Op 19 april 2002 heeft u hier asiel aangevraagd. Intussen zou u hebben vernomen dat uw vader tijdens zijn detentie is overleden. Van uw broer zou u nog steeds geen nieuws hebben.

Er dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken. Zo verklaart u in dringend beroep over de inval van de autoriteiten in de drukkerij van uw vader op 9 januari 2001 dat het agenten waren van de ordediensten van de revolutionaire rechtbank (dadsetani-ye enghelab) (CG p.13). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat het agenten van de Ettelaat waren die de drukkerij binnenvielen (DVZ p.11).

Ook over de afkomst van de convocaties die in de loop van november 2000 voor u en uw vader zouden zijn afgeleverd, legde u tegenstrijdige verklaringen (af). Zo stelt u in dringend beroep dat de convocaties van de revolutionaire rechtbank afkomstig waren (CG. p.4B). Terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze van de “Ettelaat-e Sepah” waren (DVZ p.11).

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die u in Urumiyeh zou hebben geholpen. Zo verklaart u in dringend beroep dat deze persoon, A., u in de busterminal, zoals afgesproken persoonlijk opwachtte toen u daar aankwam (CG p.20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u daarentegen dat uw moeder zijn telefoonnummer had gegeven. Toen u in de busterminal in Urumiyeh aankwam, zou u hem hebben opgebeld (DVZ p.11).

Bovendien heeft u nog onsamenhangende verklaringen afgelegd. Zo verklaart u in dringend beroep dat de problemen van u en uw vader zijn begonnen met de Bassidj. Zij zouden hebben ontdekt dat jullie politieke activiteiten hadden. De Bassidj zou reeds sinds 1377 (1998-99) meermaals naar de drukkerij zijn gekomen en hebben gezocht naar materiaal maar niets hebben gevonden. Dat zou de reden zijn waarom de convocaties zouden zijn afgeleverd en de agenten van de revolutionaire rechtbank zouden zijn binnengevallen (CG p.13-14). Het is hoogst opmerkelijk dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld van het feit dat Bassidj u al enkele jaren zou viseren. Het gaat hier nochtans, zoals u zelf zegt in dringend beroep, om het begin van uw problemen.

Ook is het zeer bevreemdend dat u vaag blijft over uw persoonlijke activiteiten voor “Hezb-e Kargar”. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw politiek activisme. Zo weet u niet wie de pamfletten die u zou hebben verspreid, schreef. U weet ook niet hoe uw vader aan de pamfletten kwam. Verder weet u niet wat er met de pamfletten gebeurde nadat u ze had afgeleverd in het ziekenhuis. Het enige wat u kan zeggen, is dat iemand die in het ziekenhuis werkt, ze afhaalde (CG p.9-10). U blijft ook vaag over de “Hezb-e Kargar”. Zo kan u geen namen van leiders of belangrijke personen geven (CG p.7-8). Verder blijft u vaag over de functie van uw vader. U zegt dat hij één van de verantwoordelijken is binnen de partij, maar kan niet uitleggen welke functie hij precies had (CG p.4B).

Verder is het opmerkelijk dat u een negatief antwoord geeft op de vraag of iemand van uw familie politieke activiteiten heeft of had. Wanneer vervolgens wordt gevraagd of iemand van uw familie lid is geweest van een politieke organisatie antwoordt u “neen, we zijn heel gewone mensen, die nemen niet deel aan zulke dingen”. Pas wanneer u wordt gevraagd of u zelf lid of sympathisant bent van een politieke organisatie, antwoordt u dat u vader lid is van een partij en dat u met uw vader samenwerkte (CG p.4).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Tot slot bent u niet in het bezit van enig reis-en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat hij nooit de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunt naar voor te brengen omtrent de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven in het verzoekschrift tot dringend beroep uiteen te zetten en zo nodig te preciseren, en de motieven waarop zijn

dringend beroep steunt uit te werken en aan te geven waarom de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dient hervormd te worden; dat hij werd uitgenodigd voor een verhoor, dat plaatsvond op 17 mei 2002, waarbij verzoeker werd bijgestaan door een tolk en door een Advocaat van zijn keuze; dat hij aldus de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten, zijn argumenten te staven en eventueel nieuwe of aanvullende documenten in te dienen; dat verzoeker derhalve de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt naar voor te brengen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet verplicht is om de kandidaat-vluchteling tijdens het verhoor zelf, zo dit al mogelijk zou zijn, te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker verder aanvoert dat “de verwijzing naar de Iranese binnenlandse context met het optreden van Bassdij vrijwilligers die elkeen kunnen bespieden en hun gedragingen overdragen aan de agenten van de staatsveiligheidsdiensten (Ettelaat-e Sepah) die over een blijkbaar ongebreidelde macht beschikken (...) op zich reeds het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (oplevert)”; dat verzoeker meent dat, ongeacht de benaming die hij geeft aan deze vrijwilligers of agenten, deze vrees niet kan worden genegeerd; dat de Commissaris-generaal volgens verzoeker geen navraag heeft gedaan naar voormelde instanties en hun optreden, zodat “geen enkel element voorhanden (is) om de al dan niet geloofwaardigheid (van verzoekers relaas) te toetsen aan de reële gegevens en binnenlandse context”;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de minister te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid, tussen de opeenvolgende verklaringen van de asielzoeker of tussen verschillende stukken uit het administratief dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de inval van de autoriteiten in de drukkerij van zijn vader, de afkomst van de convocaties die in de loop van november 2000 aan verzoeker en zijn vader zouden zijn afgeleverd, en de persoon die hem

in Urumiyeh zou hebben geholpen; dat de Commissaris-generaal tevens heeft vastgesteld dat verzoeker onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit dat de Bassidj hem en zijn vader al enkele jaren zou viseren; dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat het bevreemdend is dat verzoeker vaag blijft over zijn persoonlijke activiteiten voor “Hezb-e Kargar”, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn politiek activisme; dat de Commissaris-generaal tenslotte in de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker een negatief antwoord gaf op de vraag of iemand van zijn familie politieke activiteiten had, terwijl hij pas wanneer hem werd gevraagd of hij zelf lid of sympathisant is van een politieke partij, antwoordde dat zijn vader lid was van een partij en dat hij met zijn vader samenwerkte;

Overwegende dat verzoeker niet ontkent dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat agenten van de Ettelaat de drukkerij van zijn vader binnenvielen, dat de convocaties afkomstig waren van de Ettelaat-e Sepah, en dat hij in de busterminal van Urumiyeh een zekere A. opbelde, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het agenten van de revolutionaire rechtbank (dadsetani-ye enghelab) waren die de drukkerij binnenvielen, dat de convocaties afkomstig waren van de revolutionaire rechtbank, en dat hij via zijn moeder vernam dat A. hem in de busterminal zou opwachten; dat verzoeker enkel stelt dat deze tegenstrijdigheden niet ernstig genoeg zijn om invloed te hebben op het bestaan van de inval; dat verzoeker nalaat enig pertinent argument aan te brengen ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de Commissaris-generaal in redelijkheid deze tegenstrijdigheden, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, kon weerhouden op grond van verzoekers diverse verklaringen, daar zij de kern van zijn asielrelaas betreffen; dat verzoekers stelling dat zijn vader en broer werden opgesloten, als vaststaande moet worden aangenomen en dat de tegenstrijdige verklaringen in verband met de wijze waarop verzoeker met A. in contact kwam, de hulp door deze persoon niet uitsluit; dat dit evenwel niet belet dat de Commissaris-generaal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld die blijven bestaan en die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker volledig ondermijnen; dat verzoeker trouwens de overige in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen niet weerlegt, laat staan ontkent; dat de bestreden beslissing gebaseerd is op pertinente en afdoende motieven, die hun grondslag vinden in het administratief dossier; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel machtsmisbruik en de schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” aanvoert;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker vooreerst meent dat “de plicht tot informatie (...) en ook de openbaarheid van de administratie (niet) werden (...) in acht genomen”, omdat verzoeker nooit kennis heeft gekregen van de verhoren waarop de bestreden beslissing steunt en de getrouwheid van zijn verklaringen, zoals weergegeven in de verhoorverslagen, niet heeft kunnen nagaan; dat de Raad van State geen wetsbepaling bekend is die de

Commissaris-generaal oplegt om de schriftelijke neerslag van het verhoor aan de kandidaat-vluchteling ter kennis te brengen; dat de openbaarheid van bestuur daarentegen wel inhoudt dat de betrokkene in de meeste gevallen zijn dossier moet kunnen raadplegen; dat het verzoeker vrij stond om in de loop van zijn asielprocedure zijn dossier te raadplegen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, en in het kader van zijn annulatieberoep ter griffie van de Raad van State, wat hij blijkbaar niet heeft gedaan; dat verzoeker voor het overige nalaat aan te tonen waarin het machtsmisbruik zou bestaan, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker verder aanvoert dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is, doordat de bestreden beslissing “bepaalde details en aanvaardbare vergissingen” aanhaalt om op grond daarvan te besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag, zonder rekening te houden met de “selectiviteit van de residuele geheugen capaciteit”;

Overwegende dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de kern van zijn asielaanvraag; dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige, vage en onsamenhangende verklaringen niet weerlegt, en dat de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing geen “details of aanvaardbare vergissingen” betreffen; dat verzoeker tenslotte aanvoert dat de Commissaris-generaal er rekening mee diende te houden “dat in Iran waar talloze politieke partijen bestaan een modale inwoner van de zuidelijke provincie Khouzestan, waartoe de stad Ahwaz behoort en van waar verzoeker afkomstig is hoogstens weet heeft van het bestaan van partijen die de arbeidersbelangen voorstaan en voor die partijen kan sympathiseren zonder de leiders of de structuur zelf van die partijen te kennen”; dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker zijn leven in gevaar zou brengen omwille van zijn politieke activiteiten indien hij als “modale inwoner” nauwelijks weet heeft van het bestaan van partijen die de arbeidersbelangen voorstaan; dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden heeft vastgesteld dat het zeer bevreemdend is dat verzoeker vaag blijft over zijn persoonlijke activiteiten voor “Hezb-e Kargar”; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal niet op goede gronden kon besluiten dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn beweerd politiek activisme; dat hij niet ontkent dat hij niet weet wie de door hem verspreide pamfletten schreef, hoe zijn vader aan deze pamfletten kwam, en wat er met de pamfletten gebeurde nadat verzoeker ze in het ziekenhuis had afgeleverd; dat verzoeker eveneens vaag blijft over de “Hebz-e Kargar”, en geen namen kon noemen van leiders of belangrijke personen; dat hij bovendien vaag blijft over de functie van zijn vader, en enkel kon zeggen dat hij één van de verantwoordelijken binnen de partij was, maar niet kon uitleggen welke functie hij precies uitoefende; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van de stukken van het administratief dossier niet in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker tegenstrijdige, vage en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn

asielprocedure; dat uit wat voorafgaat blijkt dat artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève niet werd geschonden; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.